

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 125/07
28.02.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против тужених Републике Србије, Четвртог општинског суда у Београду, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво и ПП, чији је следбеник ББ, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Округног суда у Београду Гж.бр.2071/06 од 22.02.2006. године, у седници одржаној 28.02.2007. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Округног суда у Београду Гж.бр.2071/06 од 22.02.2006. године.

Образложење

Пресудом Првог општинског суда у Београду П.бр.3831/93 од 27.10.2005. године, ставом првим изреке, констатовано је да је тужба тужиоца АА против туженог ПП у овој правној ствари повучена. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име дуга исплати износ од 1.766.648,27 динара, са законском затезном каматом почев од 01.06.2003. године до коначне исплате, као и накнади трошкове парничног поступка у износу од 285.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, као неоснован.

Пресудом Округног суда у Београду Гж.бр.2071/06 од 22.02.2006. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је пресуда Првог општинског суда у Београду П.бр.3831/93 од 27.10.2005. године, у ставу другом изреке.

Против правноснажне пресуде Округног суда у Београду у законском року изјавио је ревизију тужилац због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. ст.2. тач.9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према чињеничном утврђењу, на коме су засноване нижестепене пресуде, произилази да је правноснажном делимичном пресудом Петог општинског суда у Београду П.бр.488/90 од 30.03.1990. године обавезан тужени ПП да исплати тужиоцу износ од 147.048,00 динара, са законском затезном каматом почев од 23.09.1989. године и трошковима парничног поступка, све у року од 15 дана под претњом принудног извршења. Наведена пресуда Првог општинског суда у Београду постала је правноснажна 25.07.1990. године, па како тужени сада пок. ПП своју обавезу из пресуде није извршио, то је тужилац као извршни поверилац поднео Четвртог општинском суду у Београду предлог за извршење ради наплате новчаног потраживања на основу наведене пресуде Првог општинског суда у Београду, као извршне исправе. Четврти општински суд у Београду 17.09.1990.године одредио је предложено извршење решењем И бр.3427/90, да би службено лице Четвртог општинског суда у Београду 06.12.1990. године донео закључак о спровођењу извршења пописом, проценом и одузимањем ствари у стану дужника, туженог ПП, на дан 13.12.1990. године. Тада је донет закључак о попису, процени и одузимању ствари у стану дужника у ВВ. на дан 17.12.1990. године. Међутим, 18.12.1990. године дужник је уложио приговор који је Четврти општински суд у Београду решењем И.бр.3427/90 од 11.01.1991. године одбио као неоснован. Одбијена је и жалба дужника ПП као неоснована решењем Округног суда у Београду Гж.бр.1788/01 од 21.03.1991. године. Исто тако је утврђено да је након тога службено лице Четвртог општинског суда у Београду донео закључке о попису, процени и одузимању ствари у стану дужника ПП, за 04.11.1992. године, 17.02.1998. године, 05.03.1993. године и за 22.03.1993. године када је тужиоцу као повериоцу уплаћен укупан износ од 1.715.000,00 динара након чега је спис архивиран 29.03.1993. године. Значи, да је тужилац у року од две и по године наплатио своје потраживање утврђено пресудом Петог општинског суда у Београду П.бр.488/90.

Зато је предмет овог спора захтев тужиоца АА да му тужена Република Србија – Четврти општински суд у Београду накнади штету због неправилног и незаконитог рада Четвртог општинског суда у Београду као извршног неспровођењем принудног извршења у разумном року у доба хипер инфлације

извршног неспровођењем принудног извршења у разумном року у доба анкер инфлације.

Није спорно да према одредби члана 25. Устава Републике Србије свако има право на накнаду материјалне и нематеријалне штете коју му незаконитим или неправилним радом нанесе службено лице или државни орган или организација која врши јавна овлашћења у складу са законом. И Закон о облигационим односима у члану 172. ст.1. прописује одговорност правног лица за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. Значи, тужена Република Србија одговорна је за штету нанесену

странци у извршном поступку неправилним и незаконитим радом суда. Међутим, законитост и правилност рада суда оцењује се према прописаним правилима поступка за рад органа и околностима случаја. Тако незаконитим радом службеног лица или органа сматра се поступање супротно закону, другом пропису или општем акту, као и пропуштање да се закон, други пропис или општи акт примени, а неправилан рад службеног лица или органа је чињење или нечињење противно уобичајеном и прописаном начину обављања делатности која штети праву или интересима трећег лица.

Полазећи од предњег и утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су и по становишту Врховног суда основано закључили да тужена Република Србија није у обавези да тужиоцу накнади утужену штету, јер и по оцени Врховног суда нема неправилног и незаконитог рада Четвртог општинског суда у предмету И.бр.3427/90 пошто је суд поступао на уобичајени законом прописан начин у овом извршном предмету.

Зато је, правилно и по схватању Врховног суда одбијен тужбени захтев тужиоца, па није основано истицање тужиоца у ревизији о погрешној примени материјалног права. А, Врховни суд применом члана 405. ст.2. ЗПП изоставља детаљније образложење ревизијских навода, јер разлоге које су за своје одлуке дали нижестепени судови у свему као правилне, потпуне и основане прихвата и овај суд, а образложењем пресуде се не би постигло ново тумачење права нити допринело уједначеном тумачењу права.

Са ових разлога Врховни суд је применом одредбе члана 405. ст.1. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЗС